

N:o 37.

Uppläst och godkänt hos Första Kammaren den 11 april 1888.
— — — — Andra Kammaren den 11 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående ändring i gällande bestämmelser om tiden för nyttjanderättsaftals bestånd.

(Lagutskottets utlåtande n:o 29).

Till Konungen.

I sitt den 21 december 1870 afgifna betänkande förklarade den af Eders Kongl. Maj:t tillsatta komité för undersökning rörande skogsförhållandena i Norrland sig anse en inskränkning i rättigheten att för viss tid upplåta mark för skogsbruk icke allenast vara af tillståndet inom Norrland rättfärdigad, utan med tvingande magt påkallad. I synnerhet vore detta, enligt komiténs tanke, förhållandet beträffande det så ofta anlitade sättet att upplåta afverkningsrätt till skog, utan att jorden tillika afsöndrades. Det menliga inflytande dessa upplåtelser redan utöfvat och utan tvifvel än vidare komme att utöfva, såväl å skogarnes bestånd, som i flera andra afseenden, gjorde det till en angelä-

genhet af framstående vigt, att tiden för dylika upplåtelse begränsades, så att åtminstone en efterkommande hemmansegare, som önskade själf öfvertaga hushållningen med sin skog, icke måtte genom föregående aftal derifrån alltför länge hindras. I öfverensstämmelse med dessa åsikter föreslog komitén, bland annat, att upplåtelse af afverkningsrätt till skog på viss tid, utan att jorden tillika afsöndrades, ej måtte få ske för längre tid än högst tio år.

Uti det yttrande, som då varande skogsstyrelsen på nådig befallning afgaf öfver skogskomiténs betänkande och förslag rörande skogsväsendet i de norra länen, anförde skogsstyrelsen, bland annat, att hvad anginge skogsköp med flerårig afverkningsrätt, det ej borde förbises, att dylika köp vore nödvändiga för tillgodogörande af de skogstillgångar, som i och för utdrifning, strömrensning och flottning fordrade så betydliga kostnader, att en hemmansinnehafvare ej mäktade anskaffa dertill nödiga medel, och hvilka skogstillgångar utan dessa köp mången gång skulle gagnlöst förspillas. Dock kunde å andra sidan ej heller bestridas att skogsköpen, då afverkningskontrakten ej innefattade lämplig föreskrift om minimidimension för afverkningsbart virke, ofta medförde en skogssköfving, hvilken vore så mycket mera att beklaga, som afverkningsrätten merendels upplåtits på den betydliga tiden af femtio år, under hvilken tid efterkommande således vore hindrade att disponera öfver skogen och att dermed iakttaga en sparsammare hushållning. I anledning häraf instämde skogsstyrelsen med komitén rörande behöfligheten att inskränka den tid, hvarunder afverkningsrätt finge upplåtas; men, då de ofvan omförmälda kostnaderna understundom vore så betydliga att köparen, för att jemte skälig vinst erhålla godtgörelse för dessa, kunde behöfva lika lång afverkningsstid som den, under hvilken kronoparker enligt § 19 utsyningsförordningen finge upplåtas, ansåg skogsstyrelsen, att samma tid äfven borde bestämmas såsom maximum för afverkningsrätt å här ifrågakvarande skogar.

Frågan om inskränkning af tiden för beståndet af skogsafverkningskontrakt har sedermera vid flera tillfällen varit föremål för uppmärksamhet, men har hittills icke föranledt någon lagstiftningsåtgärd.

Riksdagen, hos hvilken framställning i ämnet blifvit gjord, har för sin del funnit sig öfvertygad om nödvändigheten af en lagbestämelse i antydda syfte. Riksdagen föreställer sig dock, hufvudsakligen på de af skogsstyrelsen anförda skäl, att en tid af tio år såsom maximum möjligen skulle vara för kort. Ett sådant maximum synes likväl i hvarje fall icke böra sättas högre än tjugu år.

Riksdagen får följaktligen anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådan ändring i gällande bestämmelser om tiden för nyttjanderättsaftals bestånd, att aftal om afverkningsrätt till skog icke må gälla för längre tid än högst tjugu år.

Stockholm den 11 april 1888.

Med undersåtlig vördnad:
